

Det syngende ben

Der var engang et land, hvor der levede et vildsvin, som gjorde stor skade. Det ødelagde bøndernes marker, dræbte kvæget og sønderrev mange mennesker. Kongen udlovede en stor belønning til den, der kunne befri landet fra denne grusomme plage, men dyret var så stort og stærkt, at ingen turde vove sig ind i den skov, hvor det havde sit tilhold. Til sidst lod kongen bekendtgøre, at han ville give sin datter til den, der kunne fange eller dræbe vildsvinet.

I hans land boede der to brødre, som var sønner af en fattig mand. De meldte sig hos kongen og ville vove forsøget. Den ældste, der var klog og listig, gjorde det af ærgerrighed, den yngste, der var uskyldig og enfoldig, gjorde det af sit gode hjerte. For at de kunne være sikre på at træffe dyret befalede kongen, at de skulle gå ind i skoven hver fra sin side. Den ældste gik da fra den vestlige rand og den yngste fra den østlige. Da den yngste havde gået en tid, kom der en lille mand hen til ham med et stort spyd i hånden, gav ham det og sagde: "Det skal du have, fordi du har sådan et godt hjerte. Gå du kun løs på vildsvinet, det vil ikke gøre dig fortræd." Han takkede den lille mand mange gange, tog spydet og gik videre, uden at være den mindste smule bange. Kort tid efter kom dyret styrkende imod ham, men han holdt spydet frem og i blindt raseri løb vildsvinet lige mod det, så det trængte ind i hjertet og dræbte det. Derpå tog han dyret på skulderen og gik hjemefter for at bringe kongen det.

Ved udkanten af skoven lå der et hus, hvor der blev holdt lystige danse-gilder. Der var den ældste bror gået ind for at styrke sig ved et bæger vin, og tænkte, at vildsvinet løb vel ikke fra ham. Da han nu så sin bror komme ud af skoven med sit bytte, fyldtes han hjerte af misundelse. "Kom ind og hvil dig og få en slurk vin," råbte han til ham.

Den anden, der ikke nærede ringeste mistanke, gik derind og fortalte, hvordan det var gået ham. Hans bror fik ham til at blive der lige til om aftenen. Da de på hjemvejen skulle over en bro, lod den ældste sin bror gå i forvejen, og pludselig gav han ham et slag, så han tumlede død om. Han begravede ham nu under broen, tog svinet og bragte det til kongen, og fejrede sit bryllup med kongedatteren. Da hans bror ikke kom tilbage sagde han: "Svinet har nok revet maven op på ham," og alle mennesker troede det samme.

Men ingenting er skjult for Gud, og denne onde gerning kom til sidst for en dag. Mange år efter så en hyrde, der drev sine får over broen, at der stak et gulligt ben op af jorden, og tog det, fordi han tænkte, det kunne blive et godt mundstykke til en fløjte. Men da han ville begynde at blæse i det, gav det sig til hans store forundring til at synge af sig selv:

"Hyrde, hyrde, lyt til min sang.
Menneske var jeg som du engang.
Min broder mig dræbte
på denne bro,
for at vinde
kongedatterens tro."

"Det var da en underlig fløjte, som kan synge," tænkte hyrden, "jeg vil bringe kongen den." Da han kom op til kongen, begyndte fløjten at synge den samme sang. Kongen forstod straks, hvad det betød, og da jorden under broen blev taget væk, kom den myrdedes skelet til syne. Den ældste bror blev tvunget til at gå til bekendelse og blev derefter puttet i en sæk og druknet. Men den døde brors skelet blev lagt til hvile i en smuk grav på kirkegården.

* * *